

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΡΕΝΙΕ

«Η ένδοξος καταγωγή του ποιητού κ' ή μετριοφροσύνη του. «Πληρώνεται και ή ποιήσις;». Δυό φίλοι πού τούς χωρίζει ό θάνατος.—Η λατρεία του Ρενιέ πρὸς τὸν Μισσέ. κτλ.

Ο Άνρι ντε Ρενιέ, ένας από τους μεγαλύτερους ποιητάς της Γαλλίας, πέθανε την περασμένη εβδομάδα. Το κενό πού αφήνει ό θάνατος του Ρενιέ στα γαλλικά γράμματα, είναι δυσαναπλήρωτο γιατί ποιητάι όπως αυτός, δεν παρουσιάζονται ασφαλώς από την μία μέρα στην άλλη.

Τό έργο του Ρενιέ είναι όγκωδέστατο και αποτελείται από πολλούς τόμους ποιημάτων, μυθιστορημάτων και πεζογραφήματων. Στη γλώσσα μας, δυστυχώς, μόνο λίγα ποιήματά του έχουν μεταφρασθή και γι' αυτό είναι σχεδόν άγνωστος στο κοινόν πού δεν ξέρει ξένες γλώσσες.

Σε παλαιότερους, έντούτοις, τόμους του «Μπουκέτου» οι άναγνώσται μας θα βρουν μερικά άριστουργηματικά διηγήματα του ποιητού πού πέθανε. Επί τη ευκαιρία του θανάτου του δημοσιεύουμε σήμερα μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά ανέκδοτά του.

Ο Ρενιέ κατήγετο από μια παλαιοτάτη οικογένεια Γάλλων ευπατριδών και πολλοί από τους προγόνους του αναφέρονται ευφώνως στην ιστορία της Γαλλίας.

Ο ποιητής όμως, μολοντί έφτανε να τον δη κανείς για να καταλάβη ότι έχει μπροστά του έναν πραγματικό άριστοκράτη, δεν ήταν καθόλου ματαιόδοξος για την καταγωγή του. Κι' όταν τον ρωτούσαν για τη γενεαλογία του, απαντούσε:

— Άπευθυνθήτε στο γαμπρό μου τόν κ. Μωρίς Μαιντρών.

Πραγματικά, ό γαμπρός του ποιητού και γνωστός μυθιστοριογράφος Μωρίς Μαιντρών είχε καταρτίσει λεπτομερώς όλο το γενεαλογικό δέντρο του πεθερού του κι' έδινε όσες πληροφορίες του ζητούσαν.

Ο Άνρι ντε Ρενιέ εξέδωσε τις δυό πρώτες ποιητικές συλλογές του δι' έξόδων του. Άμέσως όμως δημιουργήθηκε τόσος θόρυβος γύρω από αυτές ώστε σε λίγες μέρες ό ποιητής δέχθηκε την επίσκεψη του πρό όλίγων μηνών άποθανόντος διευθυντού του ιστορικού πειιά φιλολογικού περιοδικού «Έρμής της Γαλλίας» Άλφρέδου Βαλλέτ, ό οποίος του πρότεινε να εκδώση την προσεχή του ποιητική συλλογή. Συγχρόνως δέ του έδωσε να υπογράψη κι' ένα συμβόλαιον, σύμφωνα με τό όποιο, ό ποιητής θα έπαιρνε μετά την έκδοσι του έργου του ένα αρκετά σεβαστό χρηματικό ποσό.

Ο Ρενιέ, μόλις τό είδε αυτό, άπόμεινε σαστισμένος. Και, μη μπορώντας να συγκρατήση την έκπληξι του, φώναξε:

— Όσοτε πληρώνεται και ή ποιήσις;

Από εκείνη την ήμέρα μια στενωτάτη φίλια ένωσε τόν ποιητή και τόν εκδότη, ή όποια βάστηξε ως τόν θάνατο του τελευταίου. Κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ό Βαλλέτ, πού δεν μπορούσε πειά να βγη έξω, χαιρόταν κάθε φορά πού γινόταν συνεδρίασις στη Γαλλική Άκαδημία, της όποιας ό Ρενιέ ήταν μέλος πρό εικοσιπενταετίας.

— Ο Ρενιέ —έλεγε τρίθοντας μ' ευχαρίστησι τά χέρια του— φεύγοντας από την Άκαδημία θα περάση από δω, πριν να γυρίση στο σπίτι του.

Και περίμενε με λαχτάρα την επίσκεψη του άγαπημένου του ποιητού για να θυμηθούν τά παλιά και να μιλήσουν για την εποχή του συμβολισμού, στον όποιο είχαν πρωτοστατήσει κ' οι δυό...

Ο μεγαλύτερος πεζογράφος της συγχρόνου Γαλλίας Άντρι Ζιντ συνεδέετο κι' αυτός από τεσσαρακονταετίας φι-

λικώτατα με τόν Ρενιέ.

Μια μέρα λοιπόν, πρό πολλών έτών, ό Ζιντ συνάντησε τόν Ρενιέ, ό όποιος φαινόταν έξαιρετικά μελαγχολικός και συλλογισμένος.

— Τί νάχω; του άπάντησε ό ποιητής. Κλείνω σήμερα τά τριάντα μου χρόνια κι' ετοιμάζομαι ν' αρχίσω τό δρόμο μου πρὸς τά γηρατεία...

Ο Άνρι ντε Ρενιέ έτρεφε άληθινή λατρεία πρὸς τόν μεγάλο ποιητή του ρωμαντισμού Άλφρέ ντε Μισσέ. Παραπονιόταν μάλιστα συχνά έναντίον τών συγχρόνων Γάλλων, οι όποιοι δεν τόν τιμούσαν όσο του άξιζε.

Κατά τόν Δεκέμβριο του 1934, ό Ρενιέ είχε άρρωστήσει αρκετά σοβαρά και κατά την περίοδο της άναρρώσεώς του οι γιατροί του είχαν άπαγορεύσει να βγαίνει τις νύχτες έξω. Μια μέρα, ώστόσο, έμαθε ότι κάποιος έρμειτέχνικος θίασος θα έπαιζε τό έργο του Μισσέ «Τό κύπελλο και τά χείλη» και δεν θέλησε να χάση μια τέτοια απόλαυσι.

Άψηφώντας λοιπόν τις άπαγορεύσεις τών γιατρών, βγήκε τό βράδυ έξω και την ώρισμένη ώρα έφτασε στο θεατράκι όπου θα δινόταν ή παράστασις. Μά ή σάλλα του θεάτρου δεν ήταν καθόλου άνετη, θερμινόταν άσχημα και είχε καθίσματα πού έκοβαν τη μέση.

Ο Ρενιέ όμως κάθησε στη θέσι του και άρχισε να παρακολουθή με πραγματική απόλαυσι τό έργο.

Όταν, στο τέλος της πρώτης πράξεως, οι οργανωτάι της παραστάσεως είδαν μεταξύ τών θεατών τόν μεγάλο ποιητή, τσακίστηκαν άμέσως για να του βρουν μια πολυθρόνα.

Μά ό Ρενιέ τούς σταμάτησε με μια χειρονομία και τούς είπε:

— Άφήστε, σάς παρακαλώ... Άκουσα μια πράξι του Μισσέ... Έ, λοιπόν, ξαναβρήκα για μερικές ώρες ύλη τη νεότητά μου...

Ο Άνρι ντε Ρενιέ στη φιλολογική ζωή του, υπήρξε πάντα μεγαλόψυχος και καλόβολος πρὸς τούς νέους. Υπεστήριξε πολλούς απ' αυτούς στα πρώτα τους βήματα και συνετέλεσε ώστε ν' αναδειχθούν.

Μεταξύ τών νέων πού υπεστήριξε είναι κι' ό σημερινός άκαδημαϊκός Πιέρ Μπενουά, του όποίου τό περίφημο έργο «Άτλαντίς» εξέδόθη χάρις μόνο στις συστάσεις του Ρενιέ.

Ο εκδότης στον όποιο παρουσίασε την «Άτλαντίδα» ό Μπενουά ήθελε να του την έπιστρέψη πίσω. Μά ό Ρενιέ, ό όποιος ήταν φιλολογικός του σύμβουλος, πήρε τό μυθιστόρημα, τό διάβασε, έμεινε κατενθουσιασμένος απ' αυτό και τό επέστρεψε στον εκδότη λέγοντας:

— Μη διστάζετε να τό εκδώσετε! Είμαι βέβαιος πως ή «Άτλαντίς» θα σημειώση ένα θρίαμβο στα φιλολογικά χρονικά.

Και, πραγματικά, ή προφητεία του βγήκε άληθινή.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Λεάνδρος Άσημακόπουλος και ή δεσποινίς Τοϋλα Διον. Γκάβα, έτέλεσαν τούς γάμους των έν Πάτραις. Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου» τούς εύχεται τόν βίον τους χαρούμενον και ευτυχισμένον.



Ο Άνρι ντε Ρενιέ